

BABAM

Kar dışarıda kendini göstermeye başlamıştı. Yatağımdan kalkıp pencerenin önüne geldiğimde havanın soğukluğunu iliklerime kadar hissedebilmişim. Bu soğukta okula gitmeyi düşünmek bana her şeyden daha zor geliyordu. Haftanın son günü, yılın son haftasıydı. Koca bir yılı geride bırakarak yeni yıl için güzel umutlar besliyordum. Bu yıl üniversite sınavına girecektim; hayalim tıp fakültesini kazanmaktı.

Cuma günlerini çok severdim; çünkü proje dersim vardı. O günkü dersten çok etkilenmişim. Nuran öğretmen, derste girişimcilikten, girişimci bir bireyin nasıl olması gerektiğinden bahsetmiş, günümüzdeki girişimcilik projeleri ile ilgili bilgiler vermişti. Öğretmenimiz, dersin sonlarına doğru bizden bir proje geliştirmemizi ve bu projelerin taslağını pazartesi günü getirmemizi istemişti. Beğendiği projeyi de uluslar arası bir yarışmaya gönderecekti.

Görme engelli olan babamın görebilmesi için küçüklüğümde beri hayaller kurardım. Bu yüzden, hazırlayacağım projenin kaçırılmaz bir fırsat olacağını düşündüm. Çünkü babam, doğuştan kör olmasına rağmen dünyanın güzelliklerini gönül gözüyle keşfedebilmiş, hayatındaki bu eksikliği bir engel olarak görmemiş ve hayatını tıpkı diğer insanlar gibi sürdürebilmişti. Her şeyin en iyisini hak ettiğini düşündüğüm babam için öyle bir proje tasarlamalıydım ki, bu proje sayesinde hem babama ışık olmalıydım hem de göremeyen diğer babalara...

Eve geldiğimden beri odamdan çıkmayıp, yatağıma uzanmış bir hâlde hayallerimi gerçekleştireceğim projemi düşünmeye başlamışım. Başka hiçbir şey düşünemiyor, düşünmeye çalışsam bile kalbim de beynim de buna izin vermiyordu. ‘Nasıl bir proje olmalı?’ diye sorup duruyordum kendime. ‘Nasıl olmalı ki tüm insanlığa faydalı olabileyim?’

Ertesi gün güzel bir hafta sonunun ilk günüydü. Sabahın erken saatinde kalkmış, çalışma masasına oturmuş ve başımı iki elimin arasına alarak düşünmeye başlamışım. Aklıma gelen birkaç fikri değersiz buluyor, beğenmiyor ve vazgeçiyordum. Çünkü daha iyisi olmalıydı. Bir süre sonra aklıma iyi bir fikir geldi. Babamla konuşacak, ona böyle bir projenin olduğunu söylemeyecek; ama projem için fikir alacaktım. Diğer odaya gittiğimde, pencere kenarında oturan babamı, kabartma harflerle yazılmış olan kitabını okurken gördüm. Babamın bu hâli, bir yandan canımı acıtırken diğer yandan da projemi gerçekleştirme noktasında beni teşvik ediyordu. Babamın yanına usulca yaklaşıp sordum:

—Baba, ne okuyorsun?

—Edgar Guest’i okuyorum.

—Peki, Edgar Guest neden bahsediyor?

— Guest diyor ki: “Biri bunun başarılamayacağını söyledi; ama o, kafasına koyarsa yapardı, biliyordu. Başarılamayacak olan şeyle uğraşırken, şarkılar söyledi ve başardı. Biri alay etti: "Bunu asla başaramayacaksın; En azından şimdiye kadar kimse başaramadı.” Ama o ceketini ve şapkasını çıkardı. İlk gördüğümüz şey , hiç tereddüt etmeden, yüzündeki gülümsemeyle kollarını sıvamasıydı. Başarılamayacak olan şeyle uğraşırken şarkılar söyledi ve başardı. Sana başarılamayacağını söyleyecek binlerce insan var. Seni yutmayı bekleyen tehlikeleri; ama yüzündeki gülümsemeyle, ceketini çıkar ve yola koyul. " Başarılamayan " şeyle uğraşırken şarkılar söyle ve başar. Bakın görün, yapacaksınız yapılması imkânsız olanı.”

—Ne kadar güzel söylemiş, yazar. Bütün bu yıldırımlara rağmen hayatla mücadeleye devam etmek gerek. Mücadele etmek demişken, gözlerinin görmesini çok isterdin değil mi, baba?

—Elbette isterdim oğlum. Neden istemeyeyim?
—Bir gün sana sorsalardı, ‘ gözlerinin görebilmesi için ne yapılmasını isterdin ’ diye, ne söyledin?
—Bu sorunun sorulacağını hiç hayal etmedim ki oğlum. Ne bileyim?
—Sorduklarını varsay baba. Sorsalardı ne derdin?

Babam bir müddet düşündükten sonra, zamansızca sorduğum bu soruya şöyle cevap verdi:

—Yapay da olsa bir göz isterdim onlardan. Yeşil diye duyduğum çimeni, mavi diye öğrendiğim gökyüzü ve denizi göstermeyen; ama yaşamımı daha iyi sürdürmeme yardımcı olacak yapay bir göz...
—Evet... diye haykırdım. Babamın sözleri hüznle doldursa da kalbimi, ‘evet’ sözü ikinci kez çıktı dudaklarımdan.
—Neye evet, diye sordu babam.
—Hiç, öylesine evet işte babacığım, dedim titreyen ses tonumla, babamın ağlamak üzere olduğumu anlamamasını ümit ederek. Heyecanla babama yaklaştım ve öperek odama koştum. Odadan çıkarken babamı, anlam veremediği bu duruma tebessüm ederken ardımda bıraktım.

Odama geldiğimde projemin ismi hazırды. ‘Beyne Komut Gönderen Yapay Gözler.’ Özelliklerini de az çok belirlemiştim kafamda. Babamın bana dediği gibi yeşil çimeni, mavi gökyüzünü ve denizi göstermeyecekti belki; ama babam gibi göremeyen kişilerin yolda yürürken önlerine çıkan çukurları, çarpabilecekleri direkleri onları sensör aracılığıyla uyaracak; marketleri, eczaneleri, hastaneleri kulaklık yardımıyla bildirecek bir yapay göz olacaktı.

Elime kalem kâğıdı alarak projemi çizmeye başladım. Elimden geldiğince çizimlerimi tamamlamaya çalışıyordum; ancak bu konuda yetersiz olduğumun ve bir yardım almam gerektiğinin farkındaydım. Aklıma ilk olarak üst komşumuz Hasan ağabey gelmişti. Hasan ağabey, tıp fakültesi son sınıf öğrencisiydi. Elimdeki taslakları alarak hemen onun yanına koştum. Yanına çıktığımda Hasan ağabeyin yanında mühendislik fakültesinden bir arkadaşı da vardı. Durumu onlara anlatıp, yardım istediğimde onlar da bu heyecanımı paylaşıp, taslaklarımla üzerinde çalışmaya başladılar. O iki günün nasıl geçtiğini bilmiyorum. Yıl içinde geçirdiğim en yoğun ve en keyifli iki gündü.

Pazartesi günü geldi, çattı. Nuran öğretmen, taslaklarımızı topladı. Harcanılmış olan emeği o da hemen fark etti ve bana ‘başarılı bir projeye benziyor Hüseyin’ dedi. Öğretmenimin bu lafıyla projeye olan güvenim arttı ve daha da ümitlendim. Taslakları topladıktan sonra öğretmenimiz ‘Hangi projenin yarışmaya katılacağını çarşamba günü bildireceğim.’ dedi ve dersi anlatmaya başladı. Benimse, iki gün daha beklemek zorunda olduğumu öğrendiğimde bütün keyfim kaçtı ve iki gün daha nasıl sabredeceğimi düşünmeye başladım. Bu iki gün nasıl geçecekti? Ama aklıma babamın dediği söz geldi: “Yüzündeki gülümsemeyle, ceketini çıkar ve yola koyul.”

Çarşamba günü geldiğinde tüm sınıfta bir heyecan vardı. İçlerinde en heyecanlısı bendim elbette. Öğretmenimiz gönderilmeyecek proje taslaklarımla üzerine açıklamalar yazmıştı ve proje taslaklarını bizlere geri dağıtıyordu. Benim adım hâlâ okunmamıştı. Öğretmenimiz bizleri tek tek çağırma devam ediyordu. Sona üç öğrenci kalmıştık. Üçümüz de öğretmenimizin dudaklarından çıkacak ismi bekliyorduk. Ali YILMAZ dedi, öğretmen. Ben içimden küçük bir ‘oh’ çektim. Geriye ben ve arkadaşım Mert kalmıştık. İkimiz bir an

göz göze geldik. O da projesinin seçilmesini istiyordu; ama bu seçim benim için birincilikten öte bir hayalin gerçekleşmesine vesile olacaktı. O yüzden hayatımda ilk kez kıskançlığı bu kadar yoğun hissetmişim. Korktuğum olmamıştı ve öğretmenimiz Mert KÖSE demişti. İşte buydu, ben kazanmışım. Benim hazırladığım taslak yarışmaya gidecekti. Sevinçle ayağa fırladım. Öğretmenimin yanına yaklaştığımda, bana projeyi okurken ne kadar heyecanlandığını, projemin ilde seçilmese bile, bu konuda beni yönlendirebileceği ve projemi hayata geçirebilecek tanıdıklarının olduğunu söyledi.

Evdekilerle beraber meraklı bekleyişimiz sürüyordu. Aradan birkaç ay geçmişti ki öğretmenim müjdeli haberi vermek için beni aradı. Birinci olan kişinin projesinin hayata geçirileceğini bildiğim için, öğretmenim beni arayıp ‘müjdem var’ dediğinde kazandığımı düşünüp bir an babamın bu proje sayesinde yolda yürüdüğünü hayal ettim; ancak sadece mansiyon aldığımı söyleyince bir anda hayallerimin avuçlarımdan arasından kayıp gittiğini hissettim. Telefondaki sessizliğimden öğretmenim, moralimin bozulduğunu anlamış olacak ki, esas müjdesinin bu olmadığını, projemi hayata geçirebilecek kişilerle konuştuğunu ve bu kişilerle beni tanıştıracaklarını söyledi. Bunu duyduğumda yitirdiğimi sandığım hayallerime yeniden kavuştum. Telefonu kapatır kapatmaz bu sevinçli haberi aileme vermek için oturma odasına koşarak gittim. Babam her zamanki yerinde oturmuş annemin okuduğu gazete haberlerini dinliyordu. İçeri girişimden onlara sevinçli bir haber vereceğimi anlamışlardı. Annem: “Ne oldu, neyin var ? Nedir bu heyecanın sebebi?” diye sordu. Bense içimdeki coşkuyu saklamaya gerek duymadan babamın boynuna atıldım: “Babacığım, az önce Nuran öğretmen aradı. Projemizi gerçekleştirmek için kaynak bulmuş. Artık dışarıda özgürce dolaşip gezebileceksin.” dedim. Söylenecek daha çok söz, paylaşılacak duygular vardı; ama gözyaşlarım konuşmama fırsat vermedi.

Ertesi hafta Nuran öğretmenle beraber bahsettiği kişilerle tanışmaya gittik. Şirket sahipleri, projenin geliştirilerek uygulamaya konulacağını; ama bu sürecin biraz zaman alacağını söylediler. Onlara sadece, ilk ameliyat yapacakları kişinin babam olacağını ve de maddi açıdan yetersiz olan görme engellilerin bu imkândan ücretsiz olarak yararlanmalarını istediğimi şart olarak sundum. Şartlarımı kabul edip uygulamaya en kısa zamanda başlayacaklarını söylediler.

Gözlerimin önünde babam, yolda tek başına, kendine güvenir bir şekilde yürürken canlandı. Babam da artık yapamadığı şeyleri gerçekleştirebilecekti. Bu benim için yeterli bir ödüldü. Allah’ım!.. Bundan daha büyük bir mutluluk ve gurur kaynağı olabilir miydi?

Umut MAMİNOĞLU

ÖZGEÇMİŞ

28 Temmuz 1994 Giresun doğumluyum. İlkokulu ve ortaokulu Giresun-Bulancak Barbaros İlköğretim okulunda okudum. Lise eğitimime Giresun-Piraziz İsmail Yücel Anadolu Teknik Lisesi'nde devam ettim. Son sınıfa geldiğimde ailemin kararıyla İstanbul'a taşındık ve lise son sınıfı İstanbul-Üsküdar Haydarpaşa Anadolu Teknik Lisesi'nde bitirdim.

İlkokul beşinci sınıftan itibaren tiyatroyla ilgilenmeye başladım ve liseye geçene kadar, beş yıl boyunca devam ettim. Bu zaman içinde ışıkçılıktan, başrollüğe kadar birçok alanda görev aldım ve son senemde tiyatro öğretmenimle birlikte "Ah Şu Gençler" adlı oyunu birlikte çıkardık. Bu alanda birçok ödül aldım ve başarı kazandım.

Yazma yeteneğimin farkına Lise birinci sınıfta edebiyat öğretmenimin etkisiyle vardım. Ortaokulda bazı deneme yarışmalarına katılıyordum ve dereceler alıyordum fakat esas yakınlaşmam lise de olmuştur.

Katıldığım birçok yarışmalarda –büyük bir çoğunlu hikâye dalında- dereceler aldım. Son bir yıldır şiir konusundaki yeteneğimi keşfettim ve bu dalda yazmaya başladım.

Şu anda üniversiteye yerleşmek için LYS sonuçlarımın açıklanmasını ve tercih yapmayı bekliyorum.

AD : UMUT

SOYAD : MAMİNOĞLU

[Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve http://engelliler.gen.tr sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.](http://engelliler.gen.tr)

